
URL: <http://urakparaki.com/?m=4&ID=94420>

ავტორი: ნინო ღარბაისელი

ჟანრი: პოეზია

გამოქვეყნების დრო: 2016-09-01 18:14:46

ს. ესენინი „მოილია ოქროვანმა იმ კორომმა ხმინება

მოილია ოქროვანმა იმ კორომმა ხმინება

არყის ხეთა მხიარული ენით

და წეროებს აღარავინ ენანებათ,

გულს აღონებს გუნდი გადამფრენი.

დასანანი? ყველა მოხეგიალეა -

შინ შემოვა, მიდის, უხმობს არე.

ყველა წასულს სიმშრად ხედავს, მთელემარეა

კანაფი და გბორზე - ბადრი მთვარე.

ვუცქერ ზეცას ტრიალ მინდვრად მარგო მდგარი

და წეროებს ერეკება ქარი.

მაგონდება სიჭაბუკე პირმცინარი,

თუმც არ ვნანობ წარსულს მოფიქრალი.

გაფანტული წლები მე არ მენანება

და არც სული იასამნისფერი.

ბაღში ცირცლის კოცონია. მხურვალეა

ვერ გაათბობს ვერვის მონაბერი.

ვერც კუნწულებს დასწავს ცეცხლის ელვარება,

ვერც სიყვითლე - ბალახს ვერას ავნებს.

წყნარად, როგორც ხე ხმელ ფოთლებს ეთხოვება,

ვფანტავ ირგვლივ სიგვეებს ნაღვლიანებს.

და თუ დადგა მონახვევის გროვად ჟამმა,

ის, რაც ქარმა ფანტა, მიანება,

თქვით ამრიგად, რომკორომმა ოქროვანმა,

მოილია სათნო ხმინება.

1924

Сергей Есенин - Отговорила роща золотая

Отговорила роща золотая

Березовым, веселым языком,

И журавли, печально пролетая,

Уж не жалеют больше ни о ком.

Кого жалеть? Ведь каждый в мире странник -

Пройдет, зайдет и вновь оставит дом.
О всех ушедших грезит конопляник
С широким месяцем над голубым прудом.

Стою один среди равнины голой,
А журавлей относит ветер в даль,
Я полон дум о юности веселой,
Но ничего в прошедшем мне не жаль.

Не жаль мне лет, растрченных напрасно,
Не жаль души сиреневую цветъ.
В саду горит костер рябины красной,
Но никого не может он согреть.

Не обгорят рябиновые кисти,
От желтизны не пропадет трава,
Как дерево роняет тихо листья,
Так я роняю грустные слова.

И если время, ветром разметая,
Сгребет их все в один ненужный ком...
Скажите так... что роща золотая
Отговорила милым языком.

1924